

i

NÉZ

Tekintete szinte elviselhetetlen.
Egyszer lefotóztam már.
Meggörbült akkor *szemben*
a szomszéd fehérre meszelt ház.

Amit a mi házunkból nézett,
anyáék régi szobájából,
az ő szobája volt akkor éppen.
Emlékszem tavasz, vagy nyár volt.

Rég meghalt a szomszéd,
és rég nem nézünk már arra,
a házunkat is rég eladtuk.

De a tekintete, mikor engem szed szét.
Mintha örökre be lenne fagyva.
Mint az a ház, amit örökre letakartunk.

Tekintete fogva tart, egyszer már
lefotóztam. Két gyönyörű szemében
görbült meg a szomszéd fehér ház.
Ő a mi házunkból nézte.

A szobájából, ami régebben mások szobája volt.
Közben a tengerész üvöltését hallgattuk.
A kutyákat hívta. Rég nem néz már ahogy
akkor, a szomszédháza a házunkból, és elhalkult

a kutyaugatás is. Az ő tekintete nem néma, ölni tudna ma is.
Legtöbbször azzal beszél. Vádol. Nem tudom, miért.
Ilyenkor csak néz, mint egykor anya, és a szemével beszél.

Ki bántotta meg? Nem tudom. Hasonlítok rá. Vagyis
tudok úgy nézni, ahogy ő. De nem akarom az ő szemét
látni a tükörben. Magamon érezni tekintetét.

